

17.

Lưu diễn Tây Ninh, thứ Tư 23/4/1980.

Giác ngủ chập chờn làm tôi tỉnh giấc nhiều lúc thì lúc nào cũng cảm nhận hầu như Đan không ngủ suốt đêm qua. Vòng tay Đan vẫn quấn quanh thân tôi như một che chở vững chắc.

Cho đến gần sáng, tỉnh ngủ hẳn, tôi úp mặt vào vai Đan, tức thì Đan ôm ghì tôi vào ngực trong cái vé xúc động thật sự.

Pha cho tôi cốc sữa nóng, Đan nói nhẹ:

"Em có thấy là lúc nào anh cũng cưng chiều yêu quý em không?"

Lúc 7 giờ sáng, đưa tôi đến đoàn lưu diễn Tây Ninh. Tại quán *café* trước cửa rạp Lao Động, Đan tỏ bày với tôi rất nhiều tâm sự sâu kín, những lời thật hiếm hoi được Đan thổ lộ. Rồi kết luận bằng câu hôm nào Đan đã nói:

"Bên cạnh cái quá nhiều tật xấu, em cũng còn nhiều cái vô cùng dễ thương. Trên tất cả, *sự việc ước mơ thật sự một hạnh phúc nhỏ bé hiện lành chính là điều dễ thương nhất làm anh vô cùng xúc động.*"

Và tiếp:

"Có những người đàn bà anh yêu mà không có tí xíu nào ý nghĩ muốn ăn đời ở kiếp với họ. Yêu chỉ vì một cái gì đó, yêu để mà yêu hoặc yêu chẳng vì cái gì cả. Vậy mà em, nỗi mơ ước chân thật của em đã như khơi mạch cho tâm hồn anh, khiến anh càng ngày càng không muốn xa rời em lấy một phút giây."

□

Sài Gòn, rạp Thủ Đô, thứ Hai 28/4/1980.

Đoàn hát một tuần lễ ở rạp Thủ Đô, ngày hai xuất, nên sức khỏe tôi suy giảm rõ rệt. Và cũng rõ rệt nơi Đan là sự thương cảm áy náy trong mỗi trưa nắng cháy, đưa tôi ra bến xe vào rạp.

Một tuần lễ ở Sài Gòn, chúng tôi cùng ý thức sự ngắn ngủi của thời gian cạnh nhau nên cố lòng không để lãng phí.

Có những buổi sáng, Đan ôm ghì tôi vào ngực, nói lên cảm tưởng: "*Anh nghe êm đềm quá khi thức giậy thấy ôm em trong tay.*"

Thì cũng có những lúc, khi nghe tôi kêu lên giễu cợt: "*Hết củi rồi, café cũng hết, đường sữa gạo gì cũng đều hết tuốt!*"

Đan tiếp lời:

"*Nhưng tình yêu anh cho em là vẫn còn...*"

Rồi mỉm cười:

"*Chính những cái 'hết' này làm anh yêu em hơn nữa.*"

Những sáng sau buổi điêm tâm, chúng tôi chuyện trò phân tích nhiều sự việc, thì đôi lần Đan đưa ra nhận định:

“Đàn bà ai cũng có những tự hào về mình, nhất là những người đàn bà thông minh như em. Họ biết ưu và khuyết điểm của họ để vin vào đó mà lái chính họ đến một bến bờ bình an sung sướng. *Nhưng nơi em lại còn có bản chất nghệ sĩ ngự trị khiến em coi thường cuộc đời và những vật chất mà gần như tất cả mọi phụ nữ không bao giờ bỏ rơi cơ hội nếu có dịp bất gặp.*”

Cũng một câu khác sau một lần cãi vã:

“Anh yêu em nhiều lắm, lo lắng tất cả mọi sự làm sao cho em vui và hạnh phúc. Vậy mà em chẳng biết quý giữ cái tình của anh, em buông rơi nó phũ phàng quá!”

[]

Lưu diễn Sóc Trăng, thứ Ba ngày 6/5/1980.

Chuyến lưu diễn không có Đan theo.

Buổi chiều đầu tiên ở Sóc Trăng, trời mưa, mây giăng thấp, thật buồn. Tâm tư héo úa theo nhiều nỗi nghĩ ngợi.

Viết cho Đan:

Sóc Trăng ngày 6/5/1980

Đan thương nhớ,

Em rũ rượi quá, viết những giòng này cho anh trong rạp hát. Lúc này 8 giờ tối, em chẳng thể hình dung được Đan đang làm gì ở Sài Gòn. Đan ơi, tại sao có lúc chúng mình điên quá nên đánh mất để dành những gì quý báu bên nhau để bây giờ xa nhau lại ngẩn ngơ nuôi tiếc? Sao em yêu Đan mà lại cứ nhiều lần làm Đan buồn bã? Em quả là điên quá! Xin hãy tha thứ tất cả cho em! Xin cứ nghĩ như luận điệu cũ rằng "Con nhỏ này điên nhưng mà nó yêu mình thật sự."

Đêm nay tâm tư ủ rũ phiền muộn, em không dám nghĩ đến điều một ngày mình sẽ mất nhau. Giờ đây em chẳng còn mơ mộng như những quãng đời cũ, chẳng phải là "một sự rập khuôn" như Đan thường giễu cợt, mà là thật, em ao ước dừng lại suốt đời bên Đan.

Từ ba tháng qua kề cận, chưa bao giờ em nhìn Đan "tâm thường" dù rằng đôi lúc mình cãi nhau, em đã có những thái độ vô tình nào đó làm Đan suy nghĩ.

Đêm nay em muốn nói với Đan điều rằng em muốn "xin làm vợ" Đan thêm 9 tháng nữa cho tròn một năm rồi sau đó mình tính lại thêm. Cuộc đời em đã trải qua quá nhiều bất trắc khiến em tin như đinh đóng cột rằng rồi sẽ có lúc em lại gặp phải một cú bất ngờ đau khổ. Vì vậy mà "chỉ dám xin Đan", như một người quá nghèo hạnh phúc xin một kẻ giàu có hơn mình. Ngoài ra là hết.

Đan ạ, tuần sau đoàn hát Rạch Giá 12 ngày, em mong Đan xuống với em. Đừng nghĩ ngợi gì ngoài cái điều mình cần có nhau. Tại đây, bọn em ở trên lầu 5 của một phòng ngủ, mỗi ngày lên xuống 80 bậc thang làm em thật nhớ Đan và cuộc sống trên căn phòng lộng gió ở Trương Minh Giảng.

Em.

[]

Sóc Trăng, thứ Sáu ngày 9/5/1980.

Suốt đêm qua thức giấc nhiều lần vì thương nhớ. Thật lạ!

Buổi trưa đang ngồi đánh đàn trong khách sạn, chợt có bàn tay vỗ nhẹ vào vai tôi và giọng Nguyễn Thảo vang lên:

"Đàn xuống rồi, đang ngồi nhậu ngoài xe Tám Tư."

Trái tim tôi như ngừng đập nhưng cổ kèm nổi xúc động, cho đến khi Đàn bước vào, đến cạnh hôn lên má tôi để làm ngưng câu nhạc. Đàn trông có vẻ buồn vì ngỡ rằng tôi sẽ đi đến với anh ngay sau khi nghe Nguyễn Thảo báo, và tôi cũng chẳng biết nói gì để biện minh cho sự chậm trễ của mình.

Trên sân thượng khách sạn, đứng cạnh nhau nhìn xuống đường phố, Đàn nhắc đến Nhã, so sánh chút ít về nỗi rộn rã của tôi đối với Nhã và sự lạnh lẽo chiều nay của tôi đối với Đàn.

Khuôn mặt buồn, giọng Đàn trầm xuống:

"Ngày mai anh về Sài Gòn. Anh chỉ cần vượt hơn 500 cây số để xuống nhìn mặt em một buổi là đủ."

Tôi xúc động mênh mang, nhưng rồi cũng chỉ lặng im trong những suy nghĩ riêng lẻ.

Đàn ông! Đàn ông đi qua đời tôi nhiều quá, từ anh Chàng, anh Vũ, Hà, Nghinh... ngày xưa, cho đến anh Ngọc, Nguyễn, Nhã... ngày nay. Từ anh Thùy, Linh, Nhuận, Sơn... của thời con gái cho đến Hồng, Phước, Tường... của một thời đau khổ về sau. Tất cả chưa ai làm được cái điều Đàn đang mang lại, nghĩa là sự dừng lại từ trong tâm hồn ra đến ngoài cuộc sống mà tôi đang hăng say tham dự. Bao nhiêu người đàn ông với bao nhiêu màu sắc vẫn không đủ khả năng lôi kéo trái tim phiêu bạt của tôi vào trong một khuôn khổ chật hẹp của cuộc sống vợ chồng.

Vậy mà Đàn...

Đàn hiểu tôi rõ ràng trên mọi cá tánh, chấp nhận được vô số tật xấu của tôi và khoan dung cho cả những điên đảo trong trái tim nhiều lần bị tình yêu làm cho thương tổn. Cạnh bên Đàn, tôi thấy mọi sự trở nên dễ dãi, những lao đao đau khổ như biến mất và nỗi cô đơn không còn trầm trọng ghê rợn. Cạnh bên Đàn, tôi cười đùa vui thú đúng như bản chất bất thường của mình mà không phải e dè lo sợ điều gì.

Đàn là vậy, làm sao không khiến tôi chùng lòng và thông minh mà ý thức rằng nếu mất Đàn thì mãi về sau tôi khó lòng tìm được đúng một mẫu người thứ hai như đã được. Quá khứ tôi đẩy đẩy các người đàn ông, và hiện tại dẫu rằng vẫn còn vô tâm quá trước những sâu sắc của Đàn, nhưng điều đó không có nghĩa rằng tôi không yêu, không cần Đàn.

Buổi chiều đứng trên sân thượng, lòng thật ân hận vì sự vô tâm của mình, tôi níu lấy cánh tay Đan, ghì xiết. Một đặc điểm của Đan là anh dễ dàng quên đi cho tôi mọi lỗi lầm một cách rộng lượng.

Chúng tôi đưa nhau đến quán rượu để rồi tại đây, Đan nhắc đến Nhã với ít nhiều xót xa trong giọng điệu. Tôi sợ hãi dùng anh lại. Trong cuộc sống này, chỉ mỗi điều nhắc nhở đến quá khứ tôi mới là làm cho tôi sợ. (Đồng thời trong óc gợi lại câu nói ngày nào đầu tiên của Đan trong quán rượu ngang hông rap hát Đại Đồng: "*Nếu có lúc nào anh nâng mặt em lên mà hôn vào đôi môi thì anh biết từ khi ấy anh sẽ khổ ghê lắm...*" Câu đó có phải nói lên tính cách *Fatale* mà Nguyễn hay gán cho tôi. Một sự "bắt tay" cùng Định Mệnh?)

Chúng tôi cùng đến rap hát và trở về bên nhau. Tôi yêu tất cả những điều này. Nhất là thái độ lặng lẽ của Đan khi ngồi đợi tôi cho đến hết xuất hát đã khiến tôi xúc động hơn cả.

Suốt một đời đi nhiều, sống nhiều với biết bao mối tình trải lên tấm thân gầy đã cho tôi sự nhận chân được những êm ái nhẹ nhàng Đan đang mang lại, đáng quý hơn biết bao danh vọng tiền bạc. Tôi dẫu "*vô tâm quá*", là "*người đàn bà trẻ thơ*" như Đan thường bảo, nhưng tôi cũng nhận biết được đâu là chông gai, đâu là hoa cỏ trong cuộc đời đau khổ cũ. Để lần này, ý thức rõ mọi điều đang nhận từ Đan, tôi quyết không ngu xuẩn mà để mất.

□

Sóc Trăng, Chủ nhật ngày 11/5/1980

Tôi đưa Đan ra bến xe đò về Sài Gòn, lòng êm đềm như một người vợ tiễn chồng đi xa.

Trên băng ghế đợi, vuốt tóc tôi, Đan nói nhẹ:

"Em thật độc đáo kỳ lạ, xe đạp không biết chạy, mà hễ ra đường là luôn luôn phải có người đi kèm bên cạnh."

Tôi bật cười:

"Em cũng không hiểu tại sao lại có điều ấy. Từ nhỏ đến giờ, đi đâu cũng phải có một người đi cạnh, dù đó là một đứa bé như thằng Nô."

Và tôi tiếp:

"Sau này xa nhau rồi, mỗi lần nhớ đến em, Đan hẳn phải nhớ đến điếm độc đáo đó nơi em để mà ngâm ngùi thương xót: '*Người đàn bà ấy thật ra chỉ là một đứa nhỏ yếu đuối rất cần sự bảo bọc của anh.*'"

□